

Lev

Iz cehovskih sonetov

Zvedavi človek, kaj strmiš v kletko?
Da, to sem jaz, nekdanji kralj-živali.
Nekoč pred mano vsi so trepetali.
Otožno k tlom povešam grivo redko.

Betežnost siva iz oči mi seva.
Zobje, ki nekdanj so mogočno klali,
majavi, gnili, votli so postali
in z njimi vred postal še sam sem reva,

ki dlake pulijo ji v njeni staji,
ko sen jo zmaga, drzni otročaji.
In gobec mrko le takrat odpira,

kadar se v kožo jedki bič zadira.
Da, to sem jaz: čemu bi se me bali!
Vladar nekdanji, zdaj le klovn propali.